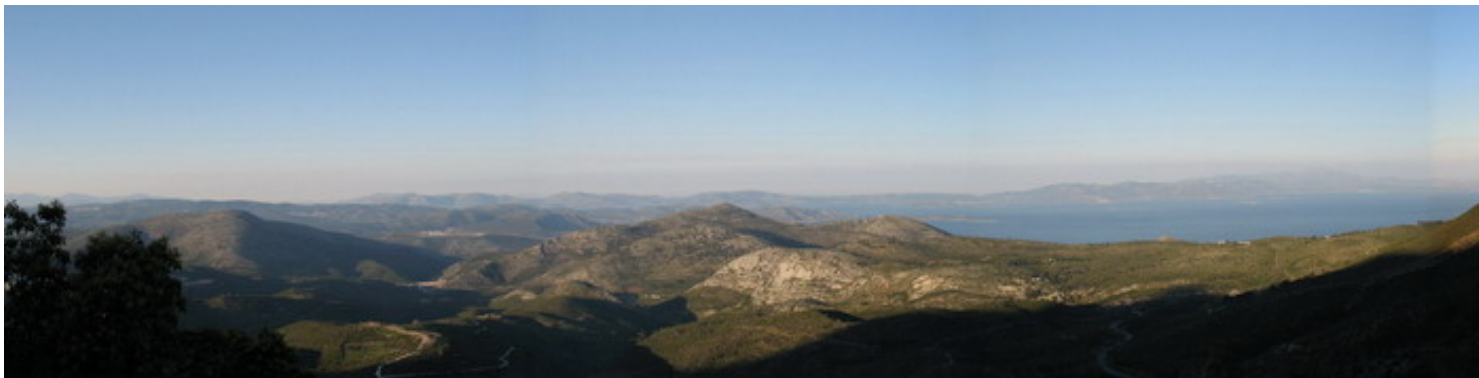

Γαλάζιο ουρανό, υψηλές, για την εποχή, θερμοκρασίες και ανοιξιιάτικη διάθεση έφερε η πρώτη μέρα του νέου έτους, τουλάχιστον στο λεκανοπέδιο της Αττικής, παράγοντες ικανούς να προσφέρουν μια περίεργη, προσωρινή αισιοδοξία.

Την ίδια λαμπρότητα, με δυτικούς ανέμους επεφύλαξε και η δεύτερη ανατολή του έτους, ενώ το σύνθημα των ημερών επιβάλει τις καθιερωμένες ευχές, που όπως ατυχώς αποδεικνύεται στη συνέχεια, παραμένουν σε μεγάλο ποσοστό, απραγματοποίητες ως ανεκπλήρωτοι έρωτες.

Σε λίγα 24ωρα, με τα Θεοφάνια, ολοκληρώνονται οι εορταστικές εκδηλώσεις των Χριστουγέννων. Τους Μουσουλμάνους, τους Ινδουιστές, τους Βουδιστές και τους πάσης φύσεως "άπιστους", προφανώς τους αφήνουν αδιάφορους.

Ενίοτε αφήνουν αδιάφορους και τους Χριστιανούς. Η γνωστή ιστορία από τον

πρώτο μεγάλο πόλεμο τα Χριστούγεννα του 1914 το αποδεικνύει. Το βράδυ λοιπόν της 24^{ης} Δεκεμβρίου του 1914, οι οπλίτες των Βρετανικών και Γερμανικών δυνάμεων βγήκαν από τα χαρακώματα προχωρώντας αυτοβούλως σε μικρή ανακωχή και κοινό εορτασμό, που εξελίχτηκε την επόμενη μέρα με ανταλλαγές δώρων, ευχών ακόμα και ποδόσφαιρο.

Την μεθεπόμενη οι εκατόμβες των μετώπων συνεχίστηκαν.

Στην αμετακίνητη, άκαμπτη στρατιωτική λογική η συγκεκριμένη πρωτοβουλία αντιμετώπισθηκε με σφοδρότητα και στοίχισε διώξεις, στρατοδικεία και ποινές.

Στις απάνθρωπες συνθήκες του πολέμου των χαρακωμάτων και των χημικών, τα μηνύματα του Χριστιανισμού, της αγάπης και της συναδέλφωσης δεν είχαν καμιά θέση, κυρίως διότι είχαν τη δύναμη να απομακρύνουν τα επιτελεία (όχι μόνον τα στρατιωτικά) από τις αποφάσεις και τις επιδιώξεις τους.

Στην πελώρια μάχη του ανταγωνισμού των μεγάλων δυνάμεων και συμφερόντων, η θρησκευτική πίστη ήταν ένα αδιάφορο μέγεθος. Η θρησκεία θα μπορούσε πάλι να επανέλθει στη θέση της, ως εργαλείο ελέγχου της συμπεριφοράς των μαζών, στις περιόδους της ειρήνης.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, οι παρατεταμένες περίοδοι εορτασμών των σημαντικών επετείων του Χριστιανισμού, ανάμεσα σε αυτές κορυφαία θέση έχουν τα Χριστούγεννα, ουδέν έχουν να κάνουν με το βάθος και την καθαρότητα της πίστης των πιστών.

Έχουν να κάνουν με το διεθνές εμπόριο, με την τόνωση των αγορών, με ένα είδος, μάλλον, φτηνής υποκρισίας και να αποτελούν άλλο ένα άλλοθι για κατανάλωση, «διασκέδαση» και έξοδο από τα καθημερινά.

Θα ήταν κάτι περισσότερο από όμορφα, θα ήταν ανθρώπινα αν το πνεύμα των Χριστουγέννων ήταν ενεργό, ζωντανό αν, σαν μια παγκόσμια γιορτή αποτελούσαν μια γέφυρα συνεννόησης, συναδέλφωσης, ανθρωπιάς και όχι την Ντισνεϊοποίηση της Ορθοδοξίας.

Για τον Καθολικισμό, ούτε λόγος. Το παιχνίδι της πίστης το έχει χάσει από την πρώτη Σταυροφορία, την Ιερά εξέταση και τη λεηλασία της Λατινικής Αμερικής.

Καλή χρονιά και καλή μας τύχη.